

с.КАРБИНЦИ

Състои се от две села – Карбинци и Поп Николаево. През 1956г. те се обединяват.

Поп Николаево до 1934г. носи името Мехмедовци. Преименовано на името на местния поп Никола Христов, активен участник във въстанието през 1850г. в Северозападна България.

Карбинци – на името на турски владетел – Караманли.

Училището е открито 1897г.

Село Карбинци се намира на 5 км от Воднянци и Медовница, на 6 км от Дълго поле и Скомля, на 7 км от Бело поле и Дражинци, на 8 км от Роглец и Ружинци, на 12 км от Костичовци. Махалите в Карбинци са: Голямата махала (в Поп Николаево), Горния край, Долния край, Средния край, Фулинската махала. През селото минава Медовнишка река (Луда Медовница; Барата), която извира от подножието на Венеца при местността Топилото. Минава през землищата на Медовница, Карбинци, Воднянци и при Дреновец се влива в р. Лом.

Оброците в близост до селото са: Кириметодията, Комкалницата, Мишови млаки, Панковия цер, Ранополията, Света Русаля, Свети Илия, Свети Никола, Свети Петър и Павел, Свети Спас

През 1455 год. село Карбинци представлява тимар (ленно владение с доход до 19999 акчета) на диздаря (комендант на крепост) Яхши. Името, което носи тогава, е Карбинче. През 1620 год. името на селото е Карболофча. В документи от 1632 г. името се среща като Карбокофча

През 1878 Карбинци (Карабинци) наброява 786 жители. През 1924 се споменава Карбинска енория, която се състои от с. Карбинци 125 къщи и с. Мехмедовци 55 къщи

Източници от 1930 г. посочват, че населението през 1926 г. е 961 жители, домакинствата - 140, а орната земя е 10000 дка. Къщите са едноетажни, направени от дърво, камък и кирпич, покрити с обикновени и марсилски керемиди. Като главен поминък на населението е посочено земеделието и в по-малка степен скотовъдството. В

Карбинци

Написано от ivailo

Неделя, 30 Януари 2011 18:55

този момент в селото има основно училище и прогимназия, църква, община, медицинска участъкова амбулатория, кредитна кооперация, читалище, младежки "Червен Кръст" и четири малки бакалници.

Името на селото има патронимичен произход. Карбинци е образувано от отдавна изчезнало лично име Каръба, производно от карам, коря, с прилагателната наставка –ин и субстантивизирано с -ци.

Литература

"Село Карбинци", Миладин Михайлов, Младен Рачев, Тодор Стоянов. 1990.

Село Карбинци се намира на 5 км от Воднянци и Медовница, на 6 км от Дълго поле и Скомля, на 7 км от Бело поле и Дражинци, на 8 км от Роглец и Ружинци, на 12 км от Костичовци. Състои се от две села - Карбинци и Поп Николаево. През 1956г. те се обединяват.

Поп Николаево до 1934 г. носи името Мехмедовци. Преименовано на името на местния поп Никола Христов, активен участник във въстанието през 1850г. в Северозападна България.

Карбинци - на името на турски владетел - Караманли.

Махалите в Карбинци са: Голямата махала (в Поп Николаево), Горния край, Долния край, Средния край, Фулинската махала.

През селото минава Медовнишка река (Луда Медовница; Барата), която извира от подножието на Венеца при местността Топилото. Минава през землищата на Медовница, Карбинци, Воднянци и при Дреновец се влива в р. Лом.

През 1455 год. село Карбинци представлява тимар (ленно владение с доход до 19999 акчета) на диздаря (комендант на крепост) Яхши. Името, което носи тогава, е Карбинче. През 1620 год. името на селото е Карболофча. В документи от 1632 г. името се среща като Карбокофча.

През 1878 Карбинци (Карабинци) наброява 786 жители. През 1924 се споменава Карбинска енория, която се състои от с. Карбинци 125 къщи и с. Мехмедовци 55 къщи.

Източници от 1930 г. посочват, че населението през 1926 г. е 961 жители, домакинствата - 140, а орната земя е 10000 дка. Къщите са едноетажни, направени от дърво, камък и кирпич, покрити с обикновени и марсилски керемиди. Като главен поминък на населението е посочено земеделието и в по-малка степен скотовъдството. В този момент в селото има основно училище и прогимназия, църква, община, медицинска участъкова амбулатория, кредитна кооперация, читалище, младежки "Червен Кръст" и четири малки бакалници.

Когато Господ определял къде да се заселят човешките родове, старейшините от видинското село Карбинци изглежда са отсъствали. Затова навярно им се е наложило сами да си търсят място - но не да избират, а каквото е останало. И забили колове в един див припеклив дол по малко поречие. На 10 км северно от него се е разположило с. Воднянци, пак на толкова на юг - гара Орешец. Покрай трите села преминава влакът от Видин за София. Само че спирката на Карбинци се намира на 3 км от селото. Вероятно долът е уплашил строителите на железницата, та решили релсите да го заобиколят. Три

километра, три - и това е устройвало хората. Слизат на спирката, нарамват торбите и тръгват пеш. Ако имаше асфалтов път, може и с автомобил да ги посрещнат. Но няма нито предишната, нито сегашната власт се е сещала, че за тия хора трябва да се прокара път. Вървят направо през полето - лете из буйна трева, зиме - през преспи от сняг. Преди години изградили една малка сграда, та да има къде пътниците да чакат трена на сухо. Но понеже е отдалечена и вече няма персонал, спирката изчезнала тухла по тухла. Останали са само ръждясалите жезла на арматурата, които стърчат от бетоновите основи на постройката.

Всеки бърза да се оплаче от живота си.

От ограбената спирка село не се вижда. То е в ниското, в дола, обяснява пазачът на още необрана нива с царевица Витан Цолов. И докато показва посоката, Цолов изплаква болката си. Краят на ноември е, а царевицата не е обрана, житото не е засято. Бил е механизатор и знае, че не завърши ли сеитбата до 25 октомври, реколта не чакай. Сега месец след този срок никой не сее. И миналата година тракторите бучали до сняг. Затова малцина дават земята си на арендатори, по-голямата част пустее. И като казва, земята си дава тон за позната песен. Върнали му нивите, но не неговите. Пратили го в покрайнините на кърищата, а други се настанили на неговите. Години търси правдата и вече не се надява, че ще я дочака. Но и хубавата земя не се обработва. Младите са в Испания, Италия, в София, кой ще я оре, пита се пазачът.

Вечер селото става тъмно като в рог. Улично осветление има, но не го пускат.

Общината в Димово не им обяснява защо. Лампите обаче светнали ден преди изборите. Пак ден преди изборите започнало и асфалтиране на пътя за Воднянци, който им е и главна улица. В началото с черната смес покрили и двете платна, после минали само на едното. Но до някъде и го зарязали. Отишли са с валяка и на друго място да започнат, нали хората трябва да видят, че нещо се прави за тях, смята бай Витан.

От първите къщи в селото наизлизат жени и тръгват по улицата. Видели са чужд човек и бързат да му се оплачат. Може пък да разкаже на ония горе за проблемите им. Вярват си, че горната власт, ако знае какво става при тях, ще дойде на място, ще се развърти и ще направи каквото трябва. Първа се дореди да сподели болките си Еленка. На 72 години е, тук я боли, там я боли, по-цели нощи не спи. Мъжът ѝ се поминал наскоро, но още шест месеца ще броят доходите му, започва жената. С това в кметството ѝ обяснили защо е отрязана от енергийната помощ за тази година. И понеже не ѝ се полагат дърва, жената ходи всеки ден в гората и носи на гръб по малко съчки. Да се постопли поне и да сготви постния си боб за нерадостния обяд.

Тук аз съм най-зле, къльне се в думите си и пенсионерката Лиляна Велкова. Старата ѝ къща е готова да падне, след като две от стените ѝ се пропукали през пролетта от дъждовете. Помощ потърсила от кмета, но предишният управник я посъветвал да бяга от рискования си дом и да си намери квартира в селото. Така и направила - подслонила я друга самотница. И Лиляна ходи в гората за дърва, събира стотинки за един хляб. Имам ли право да искам да ми дадат една стаичка, а?

В селото има много необитаеми къщи, но от пръв поглед личи, че нито една не става за живеене. Щом се помине и последният ѝ стопанин, крадци опустошават доскорощния дом. Първо изнасят покъщнината, после свалят прозорците и вратите. Никой не ги спира, не може да се начуди на явлението Лиляна. Хората дори ги е страх да говорят за това. И цигани, и българи са, сигурни са жените, но имена не казват, макар да ги знаят.

От немара властта може да остане без седалище.

Ако е само до безлюдните къщи, ситуацията може и да се обясни. Но опустошено зее и селското училище, закрито преди 30 години. Щом не ни трябва, да рухва, изглежда е мнението на властта за него. И църквата им - "Света Троица", строена през 1922 г., може да падне. Ремонтирали я отвън преди 3 - 4 години по царските проекти, но фирмата взела парите и "оставила" ръцете си. Покривът тече, улуците не са сменени. Всичко вътре е в мухъл, гневи се клисарят Христо Младенов.

Като нищо може да падне и красивата сграда на кметството. Строена е през предишните години за културен дом, затова не прилича на строга обществена сграда. Но и нейният покрив тече. Водата слиза до първия етаж. Тъжно е да видиш красив мраморен под и стени, почернели от влага. И кофи, които събират дъждовната вода току пред кабинета на кмета.

Селото от май е без управник.

В този кабинет от месец седи 54-годишната Сашка Николова. Временно, тъй като предшественичката ѝ Йорданка Йотова излязла в отпуск за участие в изборите за кмет. Но и Йотова не е била титулярка. Тя сменила пак временно Младен Стайков, който през месец май починал.

Няколко години в Карбинци не са избирали кмет, назначавали им наместник от общината в Димово. През тази година с промените в Закона за местните избори селото станало кметство. В списъка за гласуване са записани 164 избиратели. На първия тур хората се побъркали за кого да пуснат бюлетина. Шестима се надпреварвали за гласовете им. Всичките били от партии, каквито в селото си нямат. Йорданка Йотова - от БСП, Мариян Иванов - от СДС, Павлина Илиева от ГЕРБ, Цветан Славчов - от НДСВ, Живко Николов - от политическа партия "Българска социалдемокрация", Станчо Димитров - от ЗНС.

Родове, кумове, приятели били мобилизирани, но не се получило. 128 души гласували за шестима. Царският кандидат събрал едва 3 гласа, човекът на Александър Томов - 8, земеделецът - 11. Най-много гласували за Мариан Иванов - 39, по 34 бюлетини преброили за двете жени кандидатки. Кмет не избрали, а до балотаж стигнали не двама, а трима души. Същата история - равен брой гласове, се получила и на балотажа. Йотова отпаднала, но Мариян и Павлина събрали по 52 гласа. По тази причина в селото пак ще има избори. Още не знаят трети тур ли, или избори отново. Ако започнем отново - и аз ще се кандидатирам, зарича се Сашка. За месеца, откакто седи на кметския стол, ѝ харесала управленската работа. Защо да не опитам и аз, признава си жената.

Сашка и Йорданка даже са влезли в разпра кой сега е кмет. Назначиха ме до избор на нов кмет, опъва се Сашка. Кмет не е избран, значи аз си продължавам, смята тя. Йотова пък смята, че тя е титулярката, свършил ѝ е отпускът за явяване на избори и се връща.

Но за изборите в Карбинци трябва указ на президента. Той ще реши как ще си изберат управника. СДС и ГЕРБ ще спорят за стола.

35-годишният Мариан Иванов се надява той да спечели. Завършил е стопанската академия в Свищов, бил е финансов инспектор в София, но не му харесало. Видял е света - работил е в Германия, говори през вечер с Франция, където се намира приятелката му. Върнал се е на село и е решил да стане кмет. Докато чака това да се случи, изкупува гъби и билки от берачите за фирма в монтанското село Смоляновци.

Покрай това занимание опознал всички цигани в селото. Те берат гъби, други - не. Но не всички гласуваха за мен - само 13 души, уточнява той. 10 дали гласа си за БСП. Мариан смята, че той е причина за изборния маратон. Ако не е бил той, досега да са си избрали управник още на първи тур. Най-вероятно това щял да е човекът на БСП. Но в негово лице видели млад човек, енергичен, с идеи нещо да направи за селото. Той водел и на първия, и на втория тур. Но не минал 50-те процента.

Да спечели се надява и пощальонката Павлина Илиева. Сега се говори много за ГЕРБ, затова избрах тази партия, разказва кметската си история жената. Обадих се на координатора на тази партия в Димово - Илчо Михайлов, и той се съгласи аз да се кандидатирам от нейно име. Жената е яхнала вълната и като нищо само тя може да я изхвърли на втория етаж в хубавата къща.

Павлинка е родена в селото, познава хората до един. Знае дереджето на всеки, от какво се нуждае. Влизала е във всяка къща, защото носи пенсиите на старците, писмата от децата и внуците, вестниците. Пресата не я тормози много - четирима са абонирани за "Уикенд", един за "Новинар" и един за "Лечител". Познава и проблемните цигани. Те са си наши, не са пришълци, застъпва се за тях кандидатката. Бяха десетина, но се размножават, за разлика от българите. И станаха към 30-ина души. Илиева не е мислела да става кмет. Преди 6 години се върнала от Видин да гледа старите си родители, отворило се място за пощальон, той е и началник на пощата, и поостанала. Сега смята още да поостане, ако я изберат за кмет. Дотогава, докато и за нея се върнат децата ѝ да я догледат.

Обещах да пазя това, което вече е построено в селото ни, сподели планове си кандидатката на ГЕРБ. Няма да оставя тази хубава сграда да тече и да се руши.

Аз си гласувам за Мариан, признава 42-годишната циганка Савина Кирилова. Майка на 7 деца е, вече и внуци дундурка. Има за какво да търси кмета. Опознала го добре и му вярва. И аз гласувам за Мариан, изповядва се клисарят Христо. Като нищо докато дойде време за третото гласуване и той да се окаже в списъка на кандидатите. Все пак бил е ватман в София, видял е туй - онуй. Витан Цолов пък винаги гласува за БСП. Който и да бъде кандидатът ѝ.

Хората искат малко - дърва и добра дума.

Какво искат избирателите от кандидатите? Едни и същи хора посетили срещите на всеки от тях. Не искат много - да им се доставят дървата от енергийната помощ навреме, ако може рейс да идва до селото, сега разчитат само на такси и личен транспорт, да пускат електричеството всяка вечер, да довършат пътя. Стари сме вече, малко неща ни трябват, обобщава споделеното от жителите на малкото село Витан Цолов. По-големи пенсии, че с тези не се живее. И добра дума от властта. Човекът още не може да преглътне обидата, която му нанесъл лекар от Белоградчик. Потърсил помощ за болното си коляно и влизайки, рекъл "Добър ден, другарю лекар". Като скочил оня ми ти доктор, изгонил го. Много ме болеше, почках малко и пак влязох. Този път с "Добър ден, г-н лекар". Та за това ми е думата - за доброто отношение към нас. Иначе знаем си - далече сме, на неудобно място сме, пари няма. Но добрата дума не иска пари, заключава Цолов.

bgsever.info

ПЕСЕН ОТ КАРБИНЦИ

НЕ МОЖЕ БЕЗ ЛИБЕ

Ой Коледо, мой Коледо,

овчар копа за колиби,
па изкопа чисто злато,
чисто злато, суо сребро.

Па го уви в бела кърпа,
па го тури във пазова,
па отиде у двори си,
па повика стара майка:
- Излез, излез, стара майко,
па си увий десна ръка,
па ми бръкни у пазова,
па извади люта люта змия,
че изеде клето сърце. -

- Без сина си много можем,
без ръка си час не можем. -

Он повика стари баща:
- Излез, излез, стари баща,
па си увий десна ръка,
па ми бръкни у пазова,
па извади люта змия,
че изеде клето сърце. -

- Без сина си много можем,
без ръка си час не можем. -

Па повика мила сестра:
- Излез, излез, мила сестро,
па си увий десна ръка,
па ми бръкни у пазова,
па извади люта змия,
че изеде клето сърце. -

- Без брата си много можем,
без ръка си час не можем. -

Он повика мило братле:
- Излез, излез, мили братко,
па си увий десна ръка,
па ми бръкни у пазова,
па извади люта змия,
че изеде клето сърце. -

- Без брата си много можем,
без ръка си час не можем. -

Он отиде у Янкини,
па повика на портата:
- Излез, излез, любе Янке,

па си увий десна ръка,
па ми бръкни у пазова,
та извади люта змия,

Карбинци

Написано от ivailo

Неделя, 30 Януари 2011 18:55

че изеде клето сърце. -

- Без ръка си много можем,

без любе си час не можем. -

Та си бръкна с чиста ръка,

та извади чисто злато,

чисто злато, суо сребро. 43° 40' 35" N, 22° 50' 26" E Население: 218 Надм. височина:

242 m

Пощ. код:

3923

Тел.

код: 093212

МПС код: ВН (Вд)